

prireja veselice, predstave, plese? Konrad. — Saj veš, kako je, kadar ga ni doma. Vse dremlje, nikomur se nič ne ljubi, in vsak le povprašuje, kdaj da pride zopet Konrad.“

Medtem je nekdo potrkal na okno.

„On je; pojdi odpirat!“ se je razveselila mati in hitela v kuhinjo, da prinese kos pečenke, ki ga je bila prihranila.

„Dobro došla, Danica!“ je vzkliknil brat in jo objel. „Slišal sem že, da si doma; a nisem še utegnil priti, da te pozdravim. Čemu, čemu! Jaz sem že večerjal.“ Odložil je klobuk, rokavice, suktnjo in sezul črevlje, ko mu je prinesla mati copate, in pripovedoval, kako fino vino da ima Berus, kako dobro se je tam zabaval in da se nadeje, da dobi tam par dobitkov za srečkanje prihodnje veselice. Mati ga je poslušala vsa zamaknjena, nalivala mu kupico in omenila mimogrede, da je bil novi gospod učitelj že tukaj.

„Sem govoril ž njim,“ je dejal Konrad, „privraven človeček, poje in igra, torej pridobitev za naše družabne razmere. Da se le ne bi skisal v našem kraju! Naši filistri nimajo zmisla za narod; osebne malenkosti se jim zdé najvažnejše zadeve tega sveta, vpliv majhnega kraja in majhnih razmer.“

Oh, kako prazne so se zdele vse te besede Danici, ki je s stisnjenimi ustnicami nema zrla predse! Kaj bi bila tudi mogla reči, ko je videla brezuspešen vsak ugovor ob toliki navdušenosti na eni, toliki zaslepljenosti na drugi strani! Tiho je voščila materi lahko noč in odšla v spalnico, da bi se sama nemotena razjokala nad razvalinami mladih nad.

„Nazadnje sem bil še na pošti,“ je nadaljeval Konrad, „pri svoji Milki, kjer smo pili izboren čaj, imeniten čaj. Rum iz Martinika je res finejši, bolj aromatičen in močnejši od onega iz Jamajke, mama.“

„Na pošto morda malo preveč zahajaš, Konrad, ne zameri,“ je dejala mati, nekoliko v zadregi. „Ljudje že govoré, da jo boš vzél.“

„Ah,“ se je nasmehnil Konrad, „na to ni misliti. Nedolžna šala in malo zabave. Ampak imenitna igralka je Milka, in če si hočemo vzgojiti dame za narodno delo, se jim moramo pač laskati, dvoriti in plese prirejati. To vse se vidi malenkostno, a je resno narodno delo. — Mama, na zdravje! To vino ni slabo.“

„Mrakova mama nam ga je poslala; ali pravzaprav tebi. — Kar ostane, boš imel še jutri, Konrad. Lahko noč! Meni lezejo že oči skup, in ti moraš tudi več spati, da ostaneš zdrav in svež.“

„Bom pa jutri nekoliko potegnil.“ (Dalje.)

Na težkih potih.

Zložil Vekoslav Remec.

Počasi prek poljane zasnežene
odšel je dan kot starec trepečoč,
za njim je prišla kot kraljica noč,
temó razpela čez ravni meglene...

Jaz hodim težke poti izgubljene,
vihra mi v srcu boj in dvom pekoč,
popotniku enak sem, nevedoč,
kam pot na desno, kam na levo krene.

O zimska noč, da tak sem kakor ti,
da ne poznale bi mi solz oči
in ne srce nemira in bolesti!

Naj v meni bi še tak divjal vihar —
ponosen bi ostal, leden vsekdar,
kot ti si, noč, v kraljevi vsej prelesti!

